Machine Translated by Google

Jak udaje nam się opanować Covid-19

1. Lokalizacja i strategia

Pandemia wirusa Covid-19 jest największym wyzwaniem dla polityki, społeczeństwa i gospodarki w Niemczech i Europie od zakończenia II wojny światowej. Spojrzenie na dane z Azji i raporty z sąsiednich krajów europejskich pokazuje, że niedocenianie skali tego wyzwania doprowadzi do ogromnych, nieodwracalnych szkód.

Większość wirusologów, epidemiologów, lekarzy, ekonomistów i politologów odpowiada na pytanie „co się stanie, jeśli nic nie zostanie zrobione", podając najgorszy scenariusz zakładający ponad milion zgonów w 2020 r. – w samych Niemczech. Zespół ekspertów z RKI, RWI, IW, SWP, Uniwersytetu w Bonn/ Uniwersytetu Nottingham Ningbo w Chinach, Uniwersytetu w Lozannie i Uniwersytetu w Kassel potwierdza te dane za pomocą ogólnego modelu opracowanego dla Niemiec.

Uniknięcie tego najgorszego scenariusza jest zatem najwyższym priorytetem strategicznym i według obliczeń i zaleceń tego zespołu ekspertów jest nie tylko absolutnie konieczne, ale nadal możliwe.

Co powinienem zrobić?

1) Komunikat: Najgorszy przypadek ze wszystkimi konsekwencjami dla ludności w Niemczech to niedwuznacznie, zdecydowanie i przejrzyście.
2) Jedność: Uniknięcie najgorszego scenariusza należy zdefiniować jako główny cel polityczny i społeczny. Polityka i obywatele muszą działać jako jedność.
3) Zrozumiałość: Obywatele muszą być w stanie zrozumieć, że poniższe środki muszą i mogą zostać wdrożone dla ich dobra jedynie za ich pomocą.
    A. Kontakty społeczne należy ograniczyć do minimum na pewien okres (dystans społeczny), a zaprzestanie stosowania tych środków należy uzależnić od możliwego do sprawdzenia wpływu tych środków na społeczeństwo .
    B. Wpływ tych środków najlepiej będzie można zrozumieć w czasie rzeczywistym , rozszerzając testy na wszystkich obywateli. Konsekwentnie powinni być poddawani testom obywatele mający wątpliwości i cały krąg kontaktów obywateli, którzy uzyskali pozytywny wynik testu. Testy na dużą skalę dają obywatelom dotkniętym ograniczeniami wyjazdowymi informację, że państwo podejmuje aktywne działania kryzysowe. Musimy przejść z metody „Testujemy, aby potwierdzić sytuację" na metodę „Testujemy, aby potwierdzić sytuację" (Korea Południowa demonstruje to w imponujący sposób). Niezbędne jest centralne rejestrowanie wszystkich badań, które zostały przeprowadzone i zostaną przeprowadzone w przyszłości. Zaległe jest określenie krajowego potencjału badawczego (możliwości wykonywania badań, kadra medyczna do realizacji, ocena) i jego największego możliwego zwiększenia. Umożliwia to udostępnianie wszystkim obywatelom monitorowania rozprzestrzeniania się i powstrzymywania zakażenia. Umożliwia to stopniową interwencję w procesy gospodarcze i społeczne stosownie do sytuacji oraz zwiększanie akceptacji i użyteczności środków ograniczających wolność.

Machine Translated by Google

C. Nawet jeśli epidemia zostanie pomyślnie powstrzymana, należy zwiększyć możliwości zapewnienia niezbędnej opieki medycznej . Sytuacja ulegnie pogorszeniu, bo nie tylko intensywna opieka medyczna nad ciężko chorymi za pomocą respiratorów, ale także ambulatoryjna i szpitalna podaż tlenu będzie konieczna także dla osób średnio chorych (dowodzą tego Chiny). D. Rząd federalny musi rozpocząć wszechstronną kampanię mobilizacyjną . Obecny kryzys wywołany Covid-19 to mocny cios dla zaufania do instytucji. Należy temu przeciwdziałać, gdyż rząd musi stać się czynnikiem mobilizującym. Motto: „Nadchodzi do nas coś bardzo groźnego

Tak, ale dostrzegliśmy niebezpieczeństwo i działamy zdecydowanie i ostrożnie. Potrzebujemy, aby wszystkie siły społeczne zjednoczyły się i współpracowały.

Wtedy zapobiegniemy niebezpieczeństwu." Aby zmobilizować wytrwałość społeczeństwa, ukrywanie słowa „case" nie wchodzi w grę. Jeśli chcesz uniknąć niebezpieczeństwa, musisz to wiedzieć.

Machine Translated by Google

2. Kalkulacja modelu dla rozwoju strategii

Kluczowym powodem, dla którego do niedawna nie dostrzegano głównego zagrożenia stwarzanego przez Covid-19, jest trudność w intuicyjnym zrozumieniu wykładniczego wzrostu . Modelowanie powinno pomóc w zrozumieniu dynamiki Covid-19 .
Aby to zrobić, musimy znać między innymi prędkość rozprzestrzeniania się i śmiertelność wirusa. Od początku epidemii w Wuhan (ChRL) wskaźnik śmiertelności wirusa był wielokrotnie bagatelizowany, powołując się na możliwą „niezgłoszoną liczbę". Przypadki bezobjawowe i łagodne nie były prawie badane, dlatego też uwzględnienie tych nieznanych przypadków zmniejszyłoby rzeczywistą śmiertelność. Ten i inne argumenty od dawna prowadzą do niedoceniania zagrożenia, jakie
stwarza wirus. Dopiero dramatyczna sytuacja we Włoszech skłoniła do pewnego przemyślenia, chociaż niestety wszystkie wskaźniki wskazują, że szczyt nowych infekcji tam jest jeszcze daleki od osiągnięcia. Oczekuje się, że jeśli podjęte zostaną nieskuteczne środki ograniczające rozprzestrzenianie się wirusa, sytuacja pogorszy się ponad dziesięciokrotnie pod względem liczby przypadków i zgonów, nawet w regionach, które już ucierpiały najbardziej.

Oszacowanie współczynnika umieralności najlepiej przeprowadzić na podstawie danych z Korei Południowej. Tam pomyślnie opanowano różne epidemie przy minimalnych ograniczeniach wyjścia, głównie dzięki skutecznym testom i izolacji . Nie byłoby to możliwe, gdyby istniała znaczna liczba niezgłoszonych przypadków, które nie zostały wykryte. Nigdy nie było wezwania do samoizolacji w przypadku łagodnych objawów, co nie byłoby zbyt przydatne w sezonie grypowym i w przypadku wirusa, który zaraźliwy jest przez bardzo długi czas. W wyniku systematycznego poszukiwania kontaktów przebadano dużą liczbę osób, które nie miały żadnych objawów. Dlatego w Korei Południowej można spodziewać się bardzo małej liczby niezgłoszonych przypadków. Wskaźniki śmiertelności w poszczególnych grupach wiekowych można zatem uznać za dobry punkt odniesienia, który można łatwo zwiększyć, ponieważ zgony są nadal regularnie zgłaszane, choć dodaje się niewiele nowych przypadków. Liczby te są również zgodne z danymi z Chin poza Hubei, gdzie testy były znacznie intensywniejsze. Podział przypadków na różne grupy wiekowe i piramida wieku w Korei Południowej daje średni wskaźnik śmiertelności wynoszący obecnie [1],1%. Po uwzględnieniu struktury wiekowej dla Europy średni wskaźnik śmiertelności przy najlepszej opiece szpitalnej wynosi 1,8%.

Dane z Korei Południowej należy zatem postrzegać jako minimalne wartości ostatecznego wskaźnika śmiertelności przypadków, gdy epidemia ustąpi, a wszystkie zarażone osoby zostaną wyleczone lub martwe. Podczas wykładniczego rozprzestrzeniania się można założyć tymczasowy (angielski: naiwny) wskaźnik śmiertelności przypadków na poziomie około 1%. W bardzo umiarkowanym scenariuszu RKI zakłada obecnie współczynnik śmiertelności na poziomie 0,56%.1 Dalsze modelowanie będzie
działać przy współczynniku śmiertelności na poziomie 1,2%.

Zakładamy, że 5% zakażonych osób będzie wymagało hospitalizacji , z czego 30% będzie wymagało intensywnej opieki medycznej, a kolejne 20% będzie wymagało przynajmniej wentylacji przy użyciu odpowiedniego sprzętu. RKI zakłada, że
wskaźnik hospitalizacji wynosi 4,5%, z czego 25% wymaga intensywnej terapii.2 Ponadto zakładamy, że długość pobytu na oddziale intensywnej terapii wynosi dziesięć dni, jeśli pacjenci zostaną przeniesieni tak szybko, jak to możliwe, aby uniknąć tak ekstremalnych warunków aby móc wykorzystać deficytowe środki dla kolejnych pacjentów. Wyznaczyliśmy dziewięć dni na
wentylację na respiratorze i osiem dni dla pacjentów wymagających hospitalizacji bez takiego wsparcia. Wskaźniki śmiertelności różnią się w zależności od stanu

[1] https://www.rki.de/DE/Content/InfAZ/N/Neuhaftes_Coronavirus/Modellierung_Deutschland.html
2 tamże

Machine Translated by Google

zróżnicowany rodzaj działania. W przeliczeniu na całkowitą liczbę zakażonych wynosi ona 1,2% w modelu z dobrą opieką szpitalną i 2,0% w przypadku reglamentacji z powodu niedostatecznej opieki szpitalnej – w każdym przypadku w oparciu o populację wszystkich zakażonych osób.

Jeśli chodzi o pojemność szpitala, zakładamy, że obecnie dla osób zakażonych Covid-19 dostępnych jest 14 000 łóżek na oddziale intensywnej terapii. Kolejnych 14 000 jest dostępnych dla pacjentów z innymi chorobami. Mogą one jednak nie wystarczyć do zapewnienia odpowiedniej opieki w sytuacjach nagłych (np. zawał serca, udar itp.). Zakładamy także, że w szpitalach i poradniach rehabilitacyjnych jest 18 000 respiratorów dla osób zakażonych Covid-19 i prawie 300 000 łóżek. Zakładamy także, że w ciągu najbliższych tygodni możliwe będzie stopniowe zwiększanie tej liczby – do 24 000 „bezpłatnych" łóżek na intensywnej terapii, 28 000 respiratorów oraz dodatkowych 60 000 łóżek w hotelach i halach wystawienniczych.

Jeśli chodzi o szybkość rozprzestrzeniania się, liczba zgłoszonych przypadków zakażenia w Niemczech wydaje się obecnie podwajać mniej więcej co trzy dni. Początkowe środki mające na celu ograniczenie kontaktu fizycznego, takie jak zakaz dużych wydarzeń i minimalizacja podróży, powinny doprowadzić do wydłużenia czasu do podwojenia liczby zarażonych osób. W najgorszym przypadku zakładamy, że do 14 kwietnia czas podwojenia wydłuży się z trzech do sześciu dni, a do końca kwietnia do dziewięciu dni. Przy tych najgorszych założeniach liczba zarażonych będzie nadal szybko rosła i stosunkowo wkrótce będzie stanowić 70% populacji. Należy zatem spodziewać się ogromnego przeciążenia systemu opieki zdrowotnej (ryc. 1). Ponad 80% pacjentów wymagających intensywnej terapii musiałoby zostać odesłanych ze szpitali z powodu braku miejsc. Uwzględnia to fakt, że w najbliższej przyszłości zostaną udostępnione dodatkowe łóżka do intensywnej terapii i wentylatory. Faza racjonowania może trwać dwa miesiące. W tym scenariuszu można spodziewać się ponad miliona zgonów.

Machine Translated by Google

Rysunek 1: „Najgorszy scenariusz”.

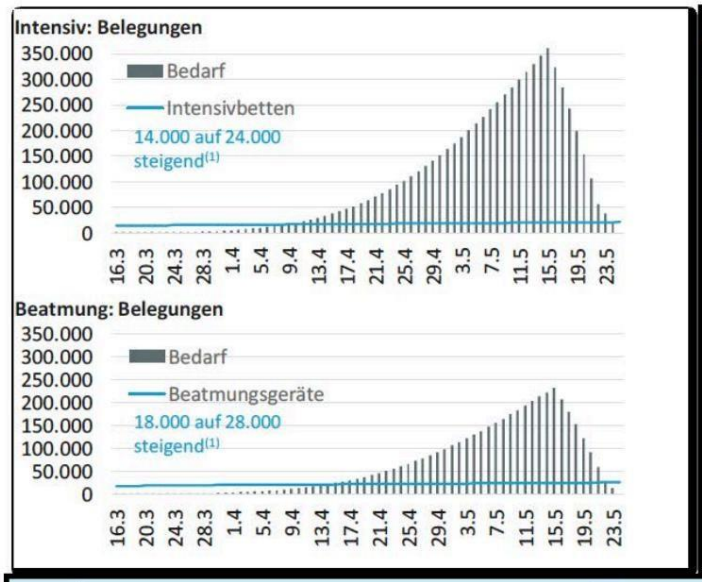

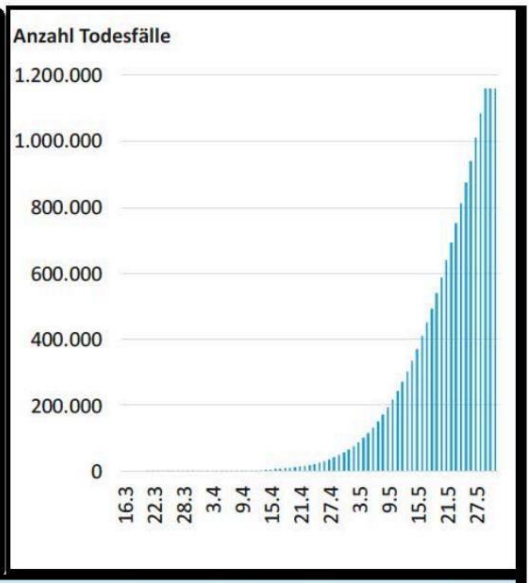

	Anzahl	Anteil Bevölk.	Anteil Infizierte
Insgesamt Infizierte	57.411.181	69,3%	
Todesfälle	1.159.441	1,40%	2,02%
Abklingen: unter 1.000 Neu-Infizierte ab		11.5	
Gesamtdauer ab 16.3. in Tagen		56	

	Höchste Auslastung	Rationierung Ab	Rationierung Dauer (d)	Abzu-weisen
Nur Hospital	132%	9.5	9	5%
Nur Beatmung	950%	14.4	39	74%
Intensiv	1768%	9.4	45	84%

Machine Translated by Google

Aby uniknąć tego najgorszego przypadku i osiągnąć bardziej pozytywny przypadek ekspansji , środki mające na celu ograniczenie kontaktu fizycznego muszą być znacznie bardziej dalekosiężne. Jeżeli możliwe będzie wydłużenie czasu do podwojenia do sześciu dni na początku kwietnia i kontynuowanie tego tempa do dziewięciu dni do połowy kwietnia, możliwe będzie znacznie mniejsze obciążenie zdolności systemu opieki zdrowotnej. Niemniej jednak spodziewamy się tymczasowego nadmiernego wykorzystania zasobów intensywnej terapii. Jednakże łącznie „tylko" około 15% pacjentów wymagających intensywnej terapii musiałoby zostać odrzuconych (ryc. 2). Jednak zawsze jest wystarczająca liczba dostępnych respiratorów. Stwierdzenie to obowiązuje przy założeniu, że w ciągu najbliższych dni i tygodni zostanie udostępniony dodatkowy sprzęt i łóżka do intensywnej terapii. Jednak ze względu na to wydłużenie czasu stan wyjątkowy będzie trwał znacznie dłużej niż w najgorszym przypadku wspomnianym powyżej, czyli siedmiu miesięcy w modelu . Tylko około 20% populacji zostałoby wówczas zakażonych wirusem. Liczba zgonów wyniesie około 220 000. Jednakże negatywne skutki makroekonomiczne ekspansji byłyby ogromne (patrz poniżej).

Rysunek 2: Scenariusz „rozciągnięcia".

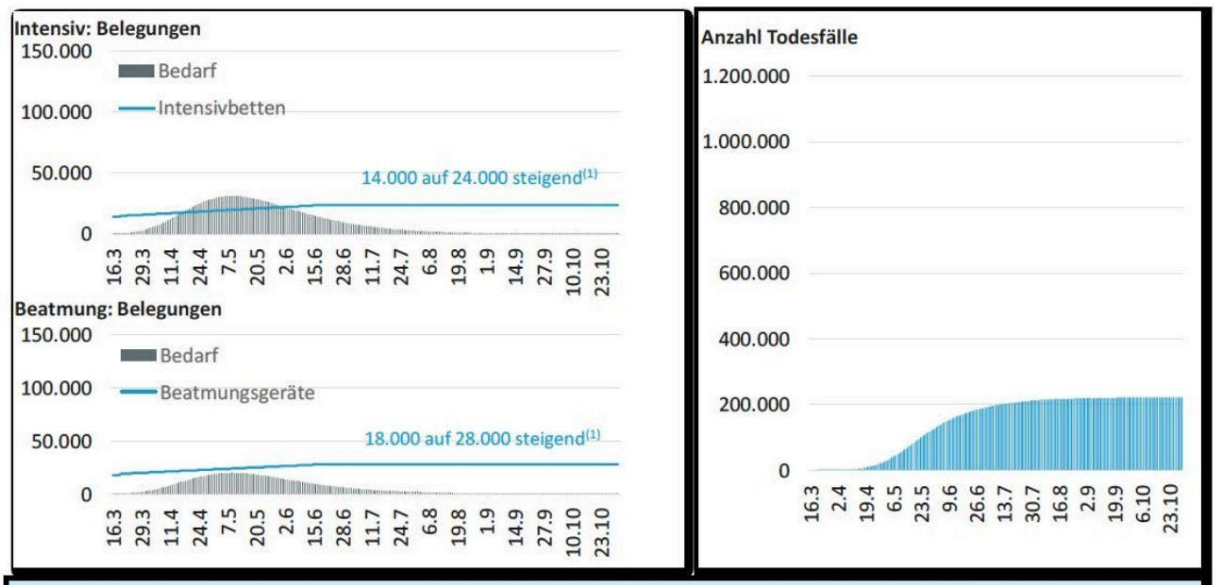

	Anzahl	Anteil Bevölk.	Anteil Infizierte
Insgesamt Infizierte	17.437.760	21,1%	
Todesfälle	221.914	0,27%	1,27%
Abklingen: unter 1.000 Neu-Infizierte ab		9.10	
Gesamtdauer ab 16.3. in Tagen		207	

	Höchste Auslastung	Rationierung Ab	Dauer (d)	Abzu-weisen
Nur Hospital	11%	Nie	0	0%
Nur Beatmung	83%	Nie	0	0%
Intensiv	158%	17.4	46	16%

Machine Translated by Google

Na koniec rozważymy scenariusz „Młot i taniec” opisany poniżej i najczęściej omawiany na arenie międzynarodowej wśród ekspertów (rysunek 3). Gdyby rozprzestrzenianie się wirusa można było skutecznie kontrolować poprzez szeroko zakrojone testy i izolację , skutki byłyby znacznie łagodniejsze. W obecnym modelu około miliona osób zostałoby zarażonych, ale tylko około 12 000 umrze. Śmiertelność wyniosłaby zatem 1,2%. W sumie taka sytuacja może trwać około dwóch miesięcy. Ponieważ jednak tylko bardzo niewielka część populacji zostałaby zaszczepiona przynajmniej przeciwko obecnie panującemu wirusowi, konieczne byłoby wówczas utrzymanie wysokiej czujności.

trwałość.

Rysunek 3: Scenariusz „Młot i taniec”.

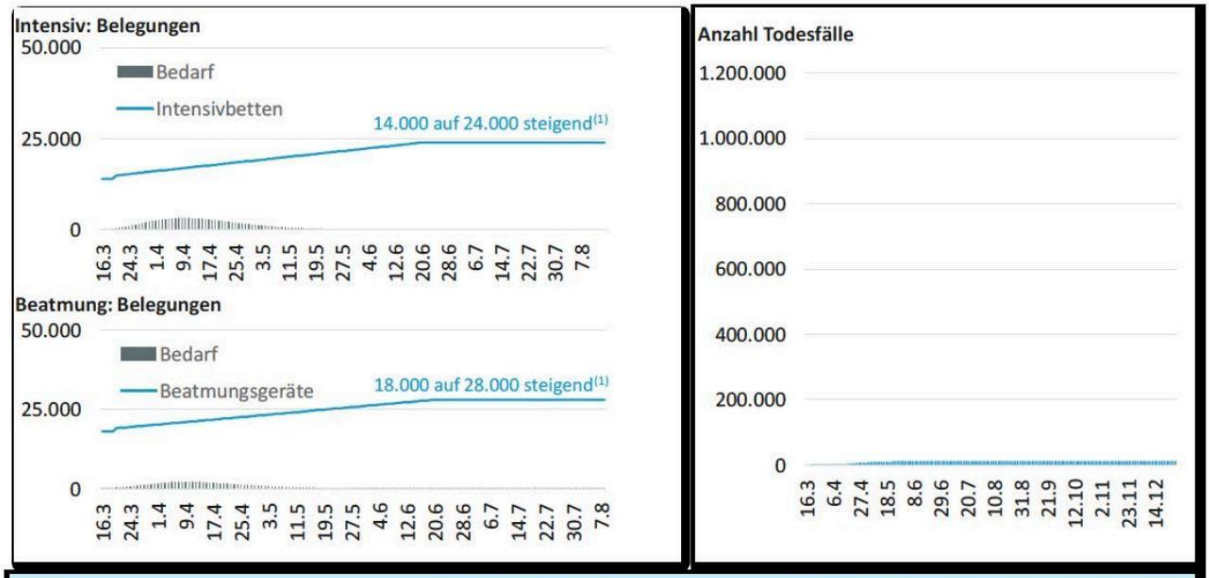

	Anzahl	Anteil Bevölk.	Anteil Infizierte
Insgesamt Infizierte	1.003.300	1,2%	
Todesfälle	11.777	0,01%	1,17%
Abklingen: unter 1.000 Neu-Infizierte ab		27.5	
Gesamtdauer ab 16.3. in Tagen		72	

	Höchste Auslastung	Rationierung Ab	Dauer (d)	Abzu-weisen
Nur Hospital	1%	Nie	0	0%
Nur Beatmung	10%	Nie	0	0%
Intensiv	20%	Nie	0	0%

Machine Translated by Google

3. Konsekwencje ekonomiczne i społeczne

Niemiecka gospodarka to wydajna machina, która rok po roku zapewnia wysoki poziom dobrobytu materialnego i dóbr publicznych, takich jak kompleksowa opieka zdrowotna i bezpieczeństwo publiczne, dostępnych dla wszystkich obywateli. Ich wyniki wspiera wysoki stopień podziału pracy w kraju i poza nim. Warunkiem wstępnym jest to, aby większość istniejących przedsiębiorstw i pracowników działała, a integralność całego systemu nie była kwestionowana.

To właśnie sprawia, że gospodarka narodowa jest tak samo bezbronna jak wyczynowy silnik, bo tylko równoczesne działanie wszystkich jej elementów może zapewnić funkcjonalność całego układu. W normalnej działalności umiarkowane wahania koniunktury można z czasem skutecznie złagodzić, zwłaszcza poprzez systemy zabezpieczenia społecznego. Dopóki maszyna pracuje mniej więcej z pełną prędkością, drobne awarie systemu nie stanowią poważnego problemu. Każdy dzień roboczy mniej więcej przekłada się w ostatecznej kalkulacji na nieco większy lub mniejszy PKB. Ale ten „normalny świat" jest teraz zawieszony, jesteśmy na nieznanym terytorium.

Jeżeli zaproponowane tutaj środki mające na celu powstrzymanie i kontrolę epidemii Covid-19 nie przyniosą skutku, cały system może zostać zakwestionowany w sensie „stopienia".
Istnieje ryzyko, że spowoduje to zmianę społeczeństwa w zupełnie inny stan podstawowy, prowadząc nawet do anarchii. W związku z tym naiwnością byłoby zakładać, że dwucyfrowy spadek PKB, powiedzmy powyżej 20%, oznaczałby liniową kontynuację strat wynikających z opuszczenia kilku dni pracy i w przeciwnym razie nie podważyłby całego systemu . Z tego powodu strategia powstrzymywania – która dominuje nad wszystkimi innymi względami – musi być połączona z środkami ostrożności, aby utrzymać możliwie najniższe skutki gospodarcze.

Absolutnym warunkiem wstępnym jest faktyczne konsekwentne wdrażanie strategii powstrzymywania i kontrolowania Covid-19. Jeżeli postępowanoby zbyt nieśmiało, istniałoby ryzyko przeciążenia zasobów opieki zdrowotnej, co miałoby miejsce w przypadku, gdyby strategia początkowo okazała się skuteczna, ale następnie została zbyt wcześnie złagodzona. Jedyną realną opcją będzie zatem prawdopodobnie ustanowienie dwuetapowej strategii: wymaga ona (i) ścisłego zwalczania nowych infekcji wdrożonego tak szybko, jak to możliwe , aż współczynnik reprodukcji będzie bliski 1, oraz (ii) kompleksowej i spójny system indywidualnego badania i izolowania zidentyfikowanych przypadków .

Pozwoliłoby to reszcie gospodarki szybko powrócić do stanu zbliżonego do normalnego funkcjonowania i otworzyć perspektywę, że kryzys ten nie będzie większy niż kryzys gospodarczy i finansowy z 2009 r. Byłoby oczywiście najlepiej, gdyby można było natychmiast rozpocząć drugi etap, unikając w ten sposób strat gospodarczych. Nie jest to jednak możliwe. Najpierw należy zbudować potencjał badawczy . Dopóki tak się nie stanie, jedyną opcją pozostaje „Młot" polegający na silnym dystansowaniu społecznym, niezależnie od dokładnego statusu infekcji wszystkich dotkniętych chorobą.

Czas zakupiony na pierwszym etapie musi być ściśle powiązany z opracowaniem strategii testowania na drugim etapie. Z ekonomicznego punktu widzenia ważne jest zapewnienie w tym czasie doraźnego wsparcia gospodarstwom domowym i przedsiębiorstwom oraz stworzenie podstaw zapewniających warunki do wznowienia działalności gospodarczej w momencie wchodzenia w drugi etap.

Zapewnienie znacznych zasobów finansowych dla sektora finansowego może stanowić jedynie część decyzji w zakresie polityki gospodarczej. Ponieważ różne czynniki tworzą prąd

Machine Translated by Google

Kryzys (nawet przy porównywalnych poziomach kurczenia się) poważniejszy niż kryzys gospodarczy z 2009 r. Ówczesny kryzys miał swoje źródło w sektorze finansowym, a szczególnie dotknął przemysł. Kryzys związany z Covid-19 ma szerszy wpływ na życie gospodarcze, dotyka także usługodawców, a zatem będzie miał większy wpływ na rynek pracy. Jednocześnie działania stabilizacyjne w 2009 r. mogły skoncentrować się na sektorze finansowym jako kluczowym elemencie o znaczeniu systemowym. Taka „kwarantanna" sektora nie jest możliwa w przypadku Covid-19. Nawet przy porównywalnym tempie kurczenia się kryzys związany z Covid-19 będzie szerszy, głębszy i dłuższy niż kryzys finansowy.

Scenariusze rozwoju gospodarczego Wniosek ten można zilustrować za pomocą przybliżonych obliczeń, które ignorują różnorodne procesy dostosowawcze i komplikacje. Przedstawione tutaj szacunki opierają się na oddolnych szacunkach znaczenia kryzysu dla różnych sektorów gospodarki, opartych na rachunkach narodowych. Nie ma tu celowo żadnego modelowania makroekonomicznego, gdyż jego funkcjonalność jest wątpliwa ze względu na istotne, a przede wszystkim dynamiczne zmiany wielu zmiennych dla bieżącej sytuacji. Wartości wyznaczane dla rozwoju PKB i tworzenia wartości w branży opierają się na licznych założeniach i założeniach. Każdy z nich jest podatny na zagrożenia sam w sobie, ale służą one do ustalenia wstępnego ogólnego obrazu w różnych scenariuszach. Ustawienia są raczej konserwatywne, zatem reprezentują górny środek możliwego rozwoju sytuacji i nie stanowią najgorszych scenariuszy.

Kluczowe jest to, że scenariusze nie różnią się lub różnią się jedynie pośrednio ze względu na rozprzestrzenianie się infekcji wirusowej w Niemczech, ale raczej na podstawie politycznie wymuszonych i medycznie niezbędnych reakcji na nią. Kluczowym czynnikiem wpływającym jest czas trwania przerwy w normalnym podziale pracy i procesach rynkowych (tutaj na poziomie krajowym).

Scenariusz 1: „Szybka kontrola" Pierwszy scenariusz zakłada, że rozprzestrzenianie się epidemii może zostać spowolnione po początkowym okresie ograniczeń wyjazdowych i że w ciągu sześciu tygodni liczba przypadków znacząco spadnie. Odpowiada to okresowi do końca świąt wielkanocnych i dlatego w dużej mierze przypomina obecne status quo, uzupełnione w razie potrzeby egzekwowaniem zakazów zgromadzeń. Nie zakłada się tutaj dalszych ograniczeń w postaci ograniczeń wyjazdowych.

Mając na uwadze konsekwencje ekonomiczne, ale także skutki nierówności społecznych przedłużającej się edukacji domowej, pilne wydaje się przywrócenie przedszkoli i szkół do normalnej pracy po świętach wielkanocnych. W miarę postępu infekcji

kontrolowane poprzez intensywne testy, śledzenie i izolację, w razie potrzeby zakazując dużych wydarzeń lub selektywnych interwencji. Życie społeczne i gospodarcze w dużej mierze wraca do normalności. Scenariusz ten koresponduje z pozytywnymi doświadczeniami z Azji Wschodniej.

Oczekuje się, że po trwającej 1,5 miesiąca fazie ograniczeń wyjścia podstawowe sektory przemysłu staną w obliczu kolejnego miesiąca ogromnych zakłóceń spowodowanych zamkniętymi granicami i związanymi z tym przerwami w łańcuchach dostaw. Zakłada to, że pandemia ma porównywalny profil czasowy, przynajmniej w Europie; Szczególnie niepewny jest rozwój sytuacji w USA, ale tam zależności od nakładów są mniejsze.

Po fazach recesji następują dwa miesiące zmniejszonych zakłóceń, podczas których aktywność gospodarcza stopniowo wraca do normalności. Efekty nadrabiania zaległości uwzględnia się przez kolejne trzy miesiące, które w każdym z tych miesięcy rekompensują jedną trzecią wyników gospodarczych utraconych w miesiącu kryzysowym.

Machine Translated by Google

Scenariusz ten skutkuje 4-procentowym spadkiem PKB w porównaniu ze scenariuszem referencyjnym i można go postrzegać jako najlepszy przypadek gospodarczy. Dla branży oznacza to minus 9 proc

cent. Dla porównania: podczas światowego kryzysu gospodarczego w 2009 roku PKB spadł o 6 procent, a wartość dodana przemysłu spadła o 19 procent. Budżet państwa miałby dodatkowe wydatki i zmniejszone dochody rzędu 80 miliardów euro. Zakładany tutaj rozwój sytuacji doprowadzi do nieco słabszego spadku PKB niż w 2009 r., ale dotkliwiej odczuje to sektor usług. Jednakże zawarte w nim ryzyko pogorszenia sytuacji pozwala na przyjęcie dynamiki spadkowej, która jest zasadniczo porównywalna ze światowym kryzysem gospodarczym.

Scenariusz 2: „Powrót kryzysu" Drugi scenariusz

zakłada, że dwumiesięczne ograniczenia wyjazdowe będą w stanie w masowym stopniu powstrzymać rozprzestrzenianie się infekcji. Potem możliwe jest w dużej mierze normalne życie gospodarcze. Jednak w drugiej połowie roku epidemia powróci w nie mniej dramatycznych rozmiarach. Takiego rozwoju można spodziewać się także w roku następnym.

Aktywność gospodarcza uległaby znacznemu ograniczeniu w miesiącach izolacji, ale w kolejnych dwóch miesiącach stopniowo wracałaby do normy. Ze względu na spodziewane ponowne wystąpienie choroby, nie wystąpią żadne efekty nadrabiania zaległości. Jesienią przyjdą także dwa miesiące z ograniczeniami wyjazdowymi i dwa miesiące rekonwalescencji.

Scenariusz ten oznacza spadek o 11 proc. dla całej gospodarki i spadek o 19 proc. dla przemysłu. W przemyśle sytuacja przypomina kryzys z 2009 r., jednak w sektorze usług spadek jest znacznie wyraźniejszy. Scenariusz ten jest jednak znacznie bardziej krytyczny niż kryzys z 2009 r., ponieważ w przyszłym roku można spodziewać się podwójnej fali infekcji. Kryzys trwałby zatem dwukrotnie dłużej, co nie byłoby porównywalne z rokiem 2009 i kolejnym rokiem ożywienia, jakim był rok 2010.

Scenariusz 3: „długie cierpienie. Trzeci

scenariusz zakłada, że epidemia nie zostanie szybko opanowana. Konieczne są czteromiesięczne ograniczenia wyjazdowe, czyli do wakacji w połowie lipca.
Nie zostaną wówczas wprowadzone żadne istotne ograniczenia w życiu gospodarczym. W związku z tym zakłada się, że przez cztery miesiące aktywność gospodarcza będzie znacznie ograniczona, a powrót do normalności nastąpi w ciągu kolejnych dwóch miesięcy. Efekty nadrabiania zaległości pojawią się jeszcze za trzy miesiące, ale już w mniejszym stopniu ze względu na doświadczenia kryzysu i wysoki poziom niepewności.

Oczekuje się, że dla całej gospodarki spadnie o 9 proc., a dla przemysłu o 15 proc. To prawdopodobnie optymistyczne założenie. Nie bierze się tu pod uwagę ewentualnych skutków samonapędzających się, które wystąpią w długim okresie kryzysu. Jeżeli nastąpi systematyczna spirala spadkowa, a nie tylko załamanie się na niższy poziom stabilny przez cztery miesiące, należy obawiać się głębszych cięć, dotyczy to także dalszego wydłużenia.

cja.

Scenariusz 4: „Otchłań" Czwarty

scenariusz zakłada niekontrolowany i niekontrolowany rozwój. Nie da się powstrzymać epidemii wirusa. Ograniczenia wyjazdowe będą obowiązywać przez resztę roku

Machine Translated by Google

zaangażowany. Oznacza to trwałe ograniczenie aktywności zawodowej do niższego poziomu. Po czterech miesiącach obowiązywania ograniczeń wyjścia zakłada się dalsze ograniczenie produkcji gospodarczej.

W tej sytuacji PKB załamałby się o 32 proc., a przemysł o 47 proc. Jeżeli efekty drugiej rundy będą się w dalszym ciągu nasilać i utwierdzą się negatywne oczekiwania, nie można wykluczyć przyspieszenia dynamiki spadkowej. Scenariusz ten oznacza załamanie gospodarcze, którego skutki społeczne i polityczne są trudne do wyobrażenia.

Ocena Szacunki
pokazują, pomimo wszystkich niepewności, że w każdych okolicznościach należy pracować nad scenariuszem 1 („Szybka kontrola"). Scenariusz 4 („Otchłań") oznaczałby niewyobrażalną katastrofę gospodarczą, która doprowadziłaby do niewyobrażalnych społecznie konsekwencji.
Raczej kwestionowano by leczenie chorych niż akceptowane trwałe zamknięcie kraju. Scenariusz 3 („długie cierpienie") grozi takim, jeśli ograniczenia wyjazdowe zostaną dalej przedłużone i przekształcą się w scenariusz 4 („przepaść"). Na tej ścieżce nigdy nie jest jasne, czy prowadzi ona w przepaść – wyzwoli to ujemną dynamikę, która przyspieszy tendencje spadkowe. Scenariusz 2 („Powrót kryzysu") zakłada gwałtowny spadek bez powrotu do starych poziomów w przyszłym roku.

Scenariusz 1 („Szybka kontrola") daje szansę wyjścia z kryzysu z równowagą gospodarczą podobną do światowego kryzysu gospodarczego z 2009 roku. To już wystarczająco źle, ale byłby to promyk nadziei. Najważniejsze jest to, że z jednej strony udało nam się zatrzymać wykładnicze rozprzestrzenianie się wirusa i zmniejszyć współczynnik infekcji (R0) do poziomu poniżej 1 przed Wielkanocą. Z drugiej strony musi istnieć możliwość zapobiegania powrotowi niekontrolowanych fal infekcji poprzez interwencje, które nie niszczą życia gospodarczego i społecznego w Niemczech. Aby to zrobić, wskaźnik infekcji musi być utrzymywany na poziomie maksymalnie około 1. Mogą się do tego przyczynić kompleksowe badania, identyfikacja osób kontaktowych za pośrednictwem elektronicznych profili ruchowych, izolacja osób chorych i podejrzanych przypadków, a także, w razie potrzeby, zakaz dużych wydarzeń lub ograniczenia dostępu do ośrodków emerytalnych. Należy jednak unikać stałych lub nawet dłuższych ograniczeń wyjazdu.

Niezbędne środki polityki gospodarczej I faza walki z COVID-19 została
zapoczątkowana najpóźniej częściowymi ograniczeniami wyjazdów od 16 marca 2020 r. obejmującymi zamknięcie szkół, ograniczenia mobilności, zamknięcia przedsiębiorstw, zamknięcia biur i produkcji itp. i zaostrzona zakazami zgromadzeń itp.

Aby zmniejszyć liczbę nowych przypadków po zakończeniu ograniczeń wyjazdowych (faza II), a następnie utrzymać ją na stabilnym poziomie, tak aby można było zapobiec kolejnej niekontrolowanej epidemii, konieczne są szeroko zakrojone działania w zakresie polityki zdrowotnej (patrz sekcja 4).
Aby możliwe było wiarygodne rozpoczęcie fazy II po świętach wielkanocnych, należy wdrożyć i stworzyć te środki oraz niezbędne struktury. Powrót do poprzedniego życia gospodarczego i społecznego można zagwarantować jedynie w przypadku przewidywalnego zakończenia ograniczeń wyjazdowych.

Aby ograniczyć dalsze szkody gospodarcze, stosuje się następujące polityki gospodarcze:
Wymagane środki, z których część została już podjęta:

- Podjęto już decyzję o rozszerzeniu pracy w niepełnym wymiarze godzin w celu ograniczenia bezrobocia, podobnie jak miało to miejsce w przypadku kryzysu finansowego w latach 2009/2010. Zmniejsza to również ryzyko wypłacalności przedsiębiorstw.

Machine Translated by Google

- Wsparcie płynnościowe mające na celu zapewnienie krótkoterminowej rentowności dotkniętych przedsiębiorstw za pośrednictwem banków rozwoju (pomoc kredytowa) oraz odroczenie podatków, zgodnie z już podjętą decyzją.
- Bezpośrednie transfery przedsiębiorstw, ograniczone w czasie, dla firm, które utknęły w szoku podażowym i popytowym jednocześnie i które poza problemami z płynnością, zostały dotknięte ekonomicznie przez kryzys Covid-19.
- Udział w spółkach poprzez państwowy fundusz majątkowy: Planowany obecnie fundusz stabilizacji gospodarczej powinien przewidywać także udział kapitałowy w dużych spółkach. Udział państwa musi mieć zapewnioną jasną perspektywę wyjścia z kryzysu. Odpowiedzialność za małe przedsiębiorstwa spoczywa na szczeblu kraju związkowego, po prostu ze względu na bliskość i korzyści administracyjne.

- Ulga podatkowa mająca ograniczyć ogromne straty spowodowane kryzysem gospodarczym. Są tu szanse na pozytywny impuls z kryzysu, który można też postrzegać jako sygnał startowy do ponownego ożywienia.

- Stabilizacja finansów gmin, które znajdują się pod ogromną presją ze względu na dodatkowe wydatki w wyniku zawieszenia działalności publicznej i oczekiwanego załamania podatku handlowego. Kraje związkowe muszą tutaj spełnić swoją odpowiedzialność.
- Środki gospodarcze po zakończeniu kryzysu, gdy konieczne jest pobudzenie strony popytowej.

Szczególnym wyzwaniem dla polityki gospodarczej będzie prawdopodobnie fakt, że wyjście z trybu kryzysowego przy powszechnym zastoju życia publicznego stawia różne wymagania różnym sektorom.

- Jeśli po Wielkanocy uda się stopniowo znosić ograniczenia w życiu publicznym, należy szybko reaktywować obszary konsumpcyjne. The
  Ludzie chcą i mogą konsumować. W większości przypadków pomoc państwa pozostanie
  przypadki ograniczają się do pomostowania płynności i jednorazowych transferów.
- Działalność gospodarcza mogłaby wówczas zostać wznowiona również w wielu obszarach usług, szczególnie związanych z firmą, np. audytorów, inspekcji, serwisu samochodowego.
  W przypadku usług podlegających odroczeniu, takich jak prace budowlane, kluczowe znaczenie ma oczekiwanie trwałej stabilizacji.
- W fazie kryzysu przedsiębiorstwa prowadzące działalność międzynarodową są ograniczone zarówno brakiem dostaw, szczególnie z zagranicy, jak i niedostępnością pracowników. Ta druga sytuacja ulegnie złagodzeniu po ponownym otwarciu szkół i ośrodków opieki dziennej, a wkład w tę pierwszą będzie można wnieść jedynie poprzez dostępność możliwości transportowych itp. na poziomie krajowym. Asymetria w odniesieniu do profili czasowych kryzysu gospodarczego w innych gospodarkach pozostaje stałym obciążeniem dla gospodarki wzajemnie powiązanej na arenie międzynarodowej, takiej jak gospodarka niemiecka. W tym przypadku firmy muszą wykazywać się elastycznością w dostosowywaniu się. Oznaczałoby to jednak również, że przedsiębiorstwa prowadzące działalność międzynarodową mogłyby dłużej polegać na wsparciu polityki gospodarczej (na przykład poprzez inwestycje kapitałowe).

Zwłaszcza w tym kontekście reakcja polityki gospodarczej na obecny kryzys nie może mieć charakteru wyłącznie krajowego. Podobnie nie wystarczy pozostawić odpowiedzialność za europejski wymiar reakcji polityki gospodarczej wyłącznie Europejskiemu Bankowi Centralnemu (EBC). Potrzebna jest raczej skoordynowana strategia fiskalna na szczeblu europejskim. Te wysiłki

Machine Translated by Google

musi obejmować wsparcie finansowe dla innych krajów UE, które w przeciwnym razie byłyby nadmiernie obciążone finansowo w związku z powstrzymaniem kryzysu (zwłaszcza Włoch). Oprócz OIPE EBC należy zatem skorzystać z innych instrumentów, takich jak istniejące lub nowo utworzone linie kredytowe z Europejskiego Mechanizmu Stabilności ESM lub obligacje wspólnotowe związane z COVID-19. Dyskusja na temat

konkretne instrumenty nie powinny przesłaniać potrzeby skoordynowanej strategii fiskalnej.

4. Wnioski dla działań i otwartej komunikacji

4 a. Wyjaśnij najgorszy przypadek!

Musimy odejść od komunikacji skupiającej się na wskaźnikach śmiertelności przypadków. Przy wskaźniku śmiertelności, który wydaje się nieistotny w ujęciu procentowym i który dotyka przede wszystkim osoby starsze, wiele osób nieświadomie i nieświadomie myśli sobie: „No cóż, w ten sposób pozbywamy się starych ludzi, którzy nękają naszą gospodarkę; jest ich już zbyt wiele". i tak wielu z nas na ziemi „i przy odrobinie szczęścia odziedziczę trochę wcześniej". Mechanizmy te z pewnością przyczyniły się do bagatelizowania epidemii w przeszłości.

Aby osiągnąć pożądany efekt szoku, należy wyjaśnić konkretny wpływ infekcji na społeczeństwo ludzkie:

1) Wiele ciężko chorych osób jest zabieranych do szpitala przez swoich bliskich, ale zostają odesłani do szpitala i umierają w agonii w domu, z trudem oddychając. Zadławienie się lub brak wystarczającej ilości powietrza to pierwotny strach każdego człowieka. To samo dotyczy sytuacji, w której nie można nic zrobić, aby pomóc bliskim, których życie jest zagrożone. Obrazy z Włoch są niepokojące.

2) „Dzieci prawie nie ucierpią z powodu epidemii": Fałsz. Dzieci łatwo się przywiązują cken, nawet przy ograniczeniach wyjścia, na przykład z dziećmi z sąsiedztwa. Jeśli następnie zakażą rodziców, a jedno z nich umrze w agonii w domu, a oni poczują, że to oni są winni, bo na przykład zapomnieli umyć ręce po zabawie, jest to najstraszniejsza rzecz, jakiej może doświadczyć dziecko.

3) Szkody następcze: Nawet jeśli dotychczas dysponujemy jedynie raportami dotyczącymi pojedynczych przypadków, są one znaczące ale alarmujący obraz. Nawet ludzie, którzy wydają się wyzdrowieć po łagodnym przebiegu, mogą to zrobić Najwyraźniej u ludzi w każdej chwili występują nawroty choroby, które następnie nagle kończą się śmiercią w wyniku zawału serca lub niewydolności płuc, ponieważ wirus przedostał się niezauważony do płuc lub serca. Mogą to być pojedyncze przypadki, ale będą stale wisieć jak miecz Damoklesa nad tymi, którzy kiedyś zostali zarażeni. Znacznie częstszą konsekwencją jest zmęczenie i zmniejszona pojemność płuc, które trwają miesiące, a prawdopodobnie lata, jak często zgłaszają osoby, które przeżyły SARS, a obecnie ma to miejsce w przypadku Covid-19, choć oczywiście nie można jeszcze oszacować czasu trwania.

Poza tym należy argumentować także historycznie, według wzoru matematycznego:

2019 = 1919 + 1929

Wystarczy spojrzeć na przedstawione powyżej dane dotyczące zakładanej śmiertelności (ponad 1% przy optymalnej opiece zdrowotnej, czyli znacznie ponad 3% z powodu przeciążenia w czasie infekcji), w porównaniu z 2% w przypadku grypy hiszpanki oraz pod względem przewidywanej kryzys gospodarczy, jeśli nie uda się go powstrzymać, wówczas ta formuła będzie miała sens dla wszystkich.

Machine Translated by Google

4 b. Uczyń „unikanie najgorszych przypadków" strategicznym celem Niemiec i UE Dla wszystkich powinno być jasne, że poszczególne kraje UE same w sobie raczej nie odniosą sukcesu w walce z wirusem. Wymiana gospodarcza i ludzka jest zdecydowanie zbyt bliska. Polityczne fale uderzeniowe nie znają granic. Krach w jednym państwie członkowskim UE miałby szerokie skutki. Dlatego aktywna rola UE jest ważniejsza niż kiedykolwiek. Niemcy mogą tutaj przyjąć pionierską rolę nie tylko politycznie, ale także organizacyjnie i przemysłowo, zarówno w zakresie powstrzymywania epidemii (produkcja/zakup zestawów testowych i maszyn do PCR, rozwój mobilnych stacji testowych), jak i w zakresie środków mobilizujących społeczeństwo do złagodzenia jej konsekwencje społeczne i polityczne.

4c. Przekazywanie społeczeństwu informacji o planach działań 4 c 1 Wysoka zdolność testowania Zdecydowanie

najważniejszym środkiem przeciwko wirusowi takiemu jak SARS-CoV-2 jest testowanie i izolowanie zakażonych osób. Testom powinny zostać poddane zarówno osoby podejrzliwe, jak i cały krąg kontaktów osób, które uzyskały wynik pozytywny. Jeżeli możliwości przeprowadzenia badań są niewystarczające, można je ograniczyć do pacjentów z ciężkim zapaleniem płuc i przeprowadzić sekcję zwłok we wszystkich podejrzanych przypadkach, aby przynajmniej móc dokładnie określić liczbę zgonów. Jednakże jakikolwiek brak testu z pewnością doprowadzi do szybkiego, wykładniczego rozprzestrzeniania się wirusa.

Pożądaną zdolność testowania (w tym przypadku zakładając jednoczesne rygorystyczne ograniczenia wyjazdów przez kilka tygodni) można określić, korzystając z praktycznych zasad (tymczasowe ustalenia wymagają dopracowania). W fazie wykładniczej można założyć, że tymczasowy (naiwny) wskaźnik śmiertelności przypadków (zgony podzielone przez potwierdzone przypadki) w krajach europejskich wynosi 1%, jeśli większość wszystkich przypadków zostanie wykryta w drodze badań. Jeżeli współczynnik śmiertelności jest poniżej tej wartości, należy założyć, że liczba zgonów nie została poprawnie obliczona. Jeżeli wskaźnik śmiertelności przypadków jest wyższy, aby znaleźć zmarłych, w bardzo dobrych warunkach potrzeba o 20* więcej testów * 100, tyle musielibyśmy znaleźć przypadków. Do nich też niż liczba przypadków, które chcesz znaleźć. Przykład obliczeń Niemcy na koniec marca: szacujemy, że rzeczywista liczba zgonów wynosi 500-1000 (zdecydowanie zaniżona). Oznacza to, że trzeba byłoby znaleźć od 50 000 do 100 000 przypadków. Aby znaleźć ich dużą część, trzeba byłoby np. wykonać od 100 000 do 200 000 testów dziennie przez 10 dni lub połowę z nich przez 20 dni (co wydłuża okres obowiązywania ograniczeń wyjazdowych i zwiększa ryzyko większa awaria).

Gdy tylko szacowana niezbędna pojemność testowa zostanie osiągnięta, liczba nowych przypadków wykrywanych dziennie początkowo gwałtownie wzrośnie. Jeżeli oszacowanie było prawidłowe, po upływie określonego czasu (np. po 10 dniach) ponownie spada. Jeżeli nie, oznacza to, że niedoszacowano niezbędną zdolność testowania i należy ją pilnie zwiększyć, aby osiągnąć pożądany rezultat.

Badania wymagają innowacyjnych rozwiązań, aby zarówno ocena laboratoryjna, jak i pobranie wymazu z gardła były mniej czasochłonne. Ochrona osób mających kontakt z osobami potencjalnie zakażonymi jest niezwykle ważna. Udało się to osiągnąć w Korei Południowej dzięki stacjom testowym typu drive-in i budek telefonicznych, gdzie wymaz z gardła osoby poddawane badaniu przeprowadzane są samodzielnie, bez bezpośredniego kontaktu z personelem przeprowadzającym badanie. Aby wysłać pozytywny sygnał do społeczeństwa i rozwiązać problem dostępu do stacji badawczych, szczególnie dla osób nieposiadających własnego samochodu, można by stworzyć także mobilne stacje badawcze

w postaci samochodów dostawczych. Nadciśnienie wewnątrz samochodu (poprzez filtry powietrza lub chwilowo przez butle ze sprężonym powietrzem) zapobiega przedostawaniu się wirusów. Wymaz z gardła pobierany jest w kaplicy laboratoryjnej

Machine Translated by Google

pakowane, szczelnie zamykane, dezynfekowane alkoholem i przechowywane, a wszystkie czynności wykonywane są w rękawiczkach gumowych. W ten sposób można również zasygnalizować podejście do ludności i zaznaczyć obecność we wszystkich dzielnicach.

Masowe testy muszą być wsparte skutecznym poszukiwaniem kontaktów do osób, które uzyskały pozytywny wynik testu, a niektóre z nich można wykonać ręcznie, zgodnie z procedurą sugerowaną już przez RKI („Z kim miałeś kontakt od pięciu dni przed wystąpieniem objawów ??"). W dłuższej perspektywie konieczne jest wykorzystanie dużych zbiorów danych i śledzenie lokalizacji , aby testowanie było szybsze i wydajniejsze
nieunikniony.

Wszystkie osoby, które uzyskają pozytywny wynik testu, muszą zostać odizolowane zarówno w domu, jak i w ośrodku kwarantanny; należy to wyjaśnić bardziej szczegółowo. Nawet indywidualna kwarantanna w domu (bez współlokatorów) może łatwo doprowadzić do dalszych infekcji w tym samym bloku, jeśli nie zostanie właściwie przeprowadzona.

Po wdrożeniu tych środków można za ich pomocą natychmiast powstrzymać małe ogniska, które prawdopodobnie będą się powtarzać i stosunkowo niedrogo przez kilka lat.

4 c 2 Ogranicz kontakty społeczne

Aby wesprzeć masowe testowanie, zwłaszcza gdy występuje stosunkowo duża liczba przypadków (ponad kilkadziesiąt dziennie) lub gdy nie można wystarczająco szybko zwiększyć wydajności testowania, potrzebne są środki „dystansu społecznego": praca w domu, zakaz imprez masowych w sport itp. Kultura, zamknięcie szkół i uniwersytetów, zamknięcie nawet małych wydarzeń towarzyskich, takich jak kluby sportowe, zamknięcie restauracji i barów, zamknięcie wszystkich nieistotnych sklepów, aż do zamknięcia wszystkich nieistotnych przedsiębiorstw.

Każdy może sam ocenić skutki każdego środka: chodzi o zmniejszenie ryzyka infekcji. Jeśli w dużym mieście od czasu do czasu odbywają się mecze piłki nożnej, w których bierze udział 50 000 uczestników, ale miliony spotykają się codziennie w środkach transportu publicznego, zamknięcie meczów piłki nożnej jest niczym więcej niż symbolicznym, szczególnie w przypadku wirusa, który ledwo rozprzestrzenia się na odległość jednego kilometra od miasta. 2 metry są zaraźliwe.

W obecnej fazie epidemii możemy (miejmy nadzieję) założyć, że możliwości testowania można zwiększyć bardzo szybko. W związku z tym lepiej jest ustalić bardzo rygorystyczny, ale krótki okres ograniczeń wyjazdowych, tylko do czasu, aż wejdą w życie środki dotyczące testów i izolacji. Dłuższy okres ograniczeń wyjazdowych nie jest zrównoważony ekonomicznie ani społecznie.

Prawdopodobnie przekonujący, ale optymistyczny harmonogram dla Niemiec na najbliższe kilka tygodni mógłby wyglądać następująco: obejmujący połączenie testów i izolacji z towarzyszącym im rygorystycznym, ale krótkim ograniczeniem wyjazdów. Współczynnik reprodukcji w pokoleniu = 4 wskazuje, jak szybko rozprzestrzenia się wirus: R = 2,2: niekontrolowane rozprzestrzenianie się wykładnicze (*2,2. co cztery dni); R=1: propagacja liniowa. R<1: Spadek epidemii.

Pierwsze ostrożne oszacowanie przebiegu strategii powstrzymywania Covid-19

Ramy czasowe	Miara współczynnika reprodukcji R=2,2	
Przed 16 marca		Tylko bardzo luźne środki zapobiegawcze Zamknięcie
Od 16 marca Od	R=1,6	szkół, dystans społeczny Kompleksowe i bardziej
23 marca Od 6	R=1,2	rygorystyczne ograniczenia dotyczące wyjść Liczba testów znacznie
kwietnia Od	R=0,8	zwiększona do 50 000 dziennie Wydajność testów do 100 000 dziennie
13 kwietnia	R=0,5	

Machine Translated by Google

Od 20 kwietnia	R=0,8	Stopniowe łagodzenie ograniczeń wyjazdowych; Wznowienie działalności szkół tak szybko, jak to możliwe, bez ponownego wybuchu epidemii.Zdolność testowania 200 000 uczniów dziennie,
Od 27 kwietnia	R=0,5	sprawne i przećwiczone wyszukiwanie kontaktów ręcznie i poprzez duże zbiory danych (śledzenie lokalizacji itp.).

*Informacje R zawarte w tej tabeli oszacowano na podstawie danych obserwacyjnych ze wszystkich krajów, dla których dostępne są wiarygodne dane, oraz z publikacji specjalistycznych. Przy modelowaniu przebiegu epidemii wartości te stanowią parametry wejściowe. Symulacje nie są w stanie dokładniej określić wartości R i jej zmiany w czasie epidemii, zawsze pozostają wstępnymi założeniami.

Jeśli chodzi o liczbę nowo wykrywanych codziennie spraw, spodziewamy się, że zacznie ona spadać dopiero od 13, a może nawet od 20 kwietnia (pozorny punkt zwrotny), ponieważ mamy duże zaległości w sprawach, które nie zostały jeszcze wykryte, co będzie się powoli zmniejszać w miarę zwiększania się możliwości testowania. Oczekujemy, że faktyczny punkt kulminacyjny infekcji przypada na 6 kwietnia.

4 c 3 Zwiększenie liczby łóżek i tlenu Nawet jeśli epidemia zostanie skutecznie powstrzymana, istniejące możliwości niezbędnej opieki szpitalnej mogą łatwo zostać przekroczone. Wysiłki nie powinny skupiać się na abstrakcyjnej koncepcji „łóżek na oddziałach intensywnej terapii", ale na konkretnej wymaganej infrastrukturze, w szczególności na zaopatrzeniu w tlen i liczbie respiratorów, a także na odpowiednim poziomie personelu. Szczyt odpowiedniego zapotrzebowania zostanie osiągnięty dopiero po około trzech tygodniach od osiągnięcia szczytu nowych infekcji.

4 c 4 Razem zdystansowani: społeczna odpowiedzialność za powstrzymanie Covid-19 poprzez ogólnoniemiecką i przejrzystą kampanię edukacyjną i mobilizacyjną Obecny kryzys spowodowany przez Covid-19 może trwale zachwiać zaufaniem do instytucji demokratycznych w Niemczech. Można i należy temu przeciwdziałać.

Działa to najlepiej, gdy państwo – federalne, stanowe i lokalne – działa proaktywnie i w sposób skoordynowany, stając się w ten sposób aktywnym i widocznym nie jako czynnik „paraliżujący", ale jako czynnik mobilizujący.
Najważniejszy komunikat płynący z komunikatu podmiotów państwowych: Wirus stanowi ryzyko dla wszystkich. Zmieni nasze życie w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej. Zdaliśmy sobie sprawę z ryzyka, współpracujemy na wszystkich poziomach, kierujemy się dowodami naukowymi i praktycznymi oraz działamy zdecydowanie, ale bez paniki. Tylko wtedy, gdy wszystkie siły społeczne zjednoczą się i będą współpracować, będziemy w stanie spowolnić liczbę nowych infekcji i ostatecznie powstrzymać wirusa. Państwo potrzebuje pomocy wszystkich obywateli, tylko wtedy możemy jak najszybciej powstrzymać wirusa i zagwarantować demokratyczne współistnienie (polityczne, społeczne i gospodarcze).

Wymaga to kompleksowych i skoordynowanych informacji i wyjaśnień, a także konkretnych instrukcji ze strony wszystkich organów państwowych. Należy założyć, że znaczna część społeczeństwa, która czerpie informacje z doniesień medialnych i mediów społecznościowych, podejrzewa, że liczba przypadków i liczba zgonów są obecnie znacznie zaniżone. Bot

Fakt, że możliwości testowania są obecnie znacznie zwiększane, prawdopodobnie zostanie przyjęty z ulgą. Prawdopodobnie można już spodziewać się zapowiedzi, że może to doprowadzić do gwałtownego wzrostu liczby zachorowań i zgonów w krótkim okresie. Należy od samego początku jasno i stanowczo zakomunikować, że skuteczne środki będą miały jedynie znaczny wpływ na liczbę wykrytych nowych infekcji i liczbę zgonów ze znacznym opóźnieniem.

Machine Translated by Google

Oprócz kompleksowych informacji i wyjaśnień ze strony władz państwowych, państwu szczególnie zależy na solidarności społeczeństwa obywatelskiego. O tej „wspólności" trzeba myśleć i komunikować się. Wymaga to wspólnej narracji (#zostajemy w domu, czyli „razem dystansujemy" – „dystans fizyczny – solidarność społeczna") i w najlepszym przypadku wielu twarzy (celebryci, politycy, naukowcy), którzy zajmują się kampanią Identyfikuj.

Kampania mobilizacyjna na rzecz (jeszcze) silniejszej solidarności społeczeństwa obywatelskiego skierowana jest do dwóch różnych społeczności: społeczności sąsiedzkiej i społeczności internetowej. Sąsiednia społeczność jest zmobilizowana, aby pomóc w opiece nad osobami objętymi kwarantanną domową i chronić grupy ryzyka. Ważne jest tu uwzględnienie dużej liczby instytucji społeczeństwa obywatelskiego, na przykład stowarzyszeń kościelnych, a także fundacji politycznych (urzędów lokalnych) i systemu stowarzyszeń (np. klubów sportowych, klubów strzeleckich, pomocy sąsiedzkiej itp.). Bezpośredni kontakt z tą społecznością można nawiązać za pośrednictwem mobilnych stacji testowych, dzięki czemu społeczność będzie w stałym kontakcie z lokalnymi władzami odpowiedzialnymi za powstrzymanie epidemii, praktycznie na wyciągnięcie ręki. Jednocześnie można dla nich stworzyć usługi wsparcia (aplikacje do komunikacji, koordynacji). Tym pomocnikom należy już teraz podziękować politycznie i wezwać do wzmożenia działań, a jednocześnie pochwalić za własną inicjatywę. Ważne jest jednak tworzenie sieci kontaktów i koordynacja, aby pomoc mogła być skutecznie koordynowana.

Bardzo ważną rolę odgrywa także społeczność internetowa. Bez mobilizacji i solidarności zwiększa to rozprzestrzenianie się dezinformacji i może prowadzić do radykalizacji. Część społeczności można jednak bezpiecznie zaangażować w łagodzenie skutków społecznych ograniczeń wyjazdowych, ochrony grup ryzyka i kwarantanny. Istnieją już ważne oferty w tym zakresie, należy je i należy poszerzać (opieka medyczna, oferty psychologiczne czy po prostu wspólne spędzanie wolnego czasu w Internecie).

Tutaj także mogą pomóc instytucje społeczeństwa obywatelskiego (patrz wyżej) oraz celebryci (np. inicjatywa We Kick Corona Joshuy Kimmicha i Leona Goretzki, #zostańmywdomu). Można również rozważyć wezwanie do wspólnej „weryfikacji faktów" informacji i dalszych hackatonów , aby stawić czoła wyzwaniom przy użyciu podejścia cyfrowego. Również w tym przypadku ważne jest promowanie poczucia „wspólnego dystansu".

Osoby starsze również stosunkowo łatwo radzą sobie ze smartfonami i mediami społecznościowymi, często jednak potrzebują pomocy technicznej, a przede wszystkim osobistej porady, jak skutecznie poruszać się po różnych platformach. Aby przeciwdziałać konfliktowi pokoleniowemu (millenialsi zarażający osoby starsze), dzieci, młodzież i młodzi dorośli mogą i powinni aktywnie włączać się w kampanię edukacyjno-informacyjną.

Tylko przy zachowaniu spójności społecznej i dystansu od siebie kryzys ten można nie tylko przezwyciężyć bez większych szkód, ale także wskazać drogę ku nowym stosunkom między społeczeństwem a państwem.